

Uplynulou neděli 20. července bylo na pražském Střeleckém ostrově opravdu živo. Po sobotním koncertu bluesové legendy Johnyho Wintera se zde v rámci série letních koncertů nazvaných Summer City Island uskutečnil další skvělý blues-rockový session, jehož vyvrcholením bylo vystoupení legendárního "bluesového cirkusu" made in Memphis - **Blues Brothers Bandu**.

Ještě před tím, než se setmělo a na pódium vtrhnul zpěvák Rob Paparozzi ve stylovém obleku a černých brýlích, vystoupilo na Střeláku několik dalších zajímavých part, z nichž jsem slyšel například stále se lepšící **November 2nd**, jejichž zpěvačka Saša Langošová na mně teprve až tímto vystoupením udělala ten správný dojem. Kapela má opravdu našlápnuto a já se těším na chvíli, kdy třeba vedle Support Lesbians budeme z rozhlasového éteru slýchat také její songy.

Na sklonku loňského roku jsem si v nedalekém klubu Vagon nechal ujít dva koncerty **Ten Years After**

, a tak jsem s napětím očekával, jaký je vlastně současný zvuk této rockové legendy šedesátých a sedmdesátých let. A už po třech úvodních skladbách jsem mohl konstatovat, že je opravdu jiný, především díky současnému lídrovi kapely Joe Goochovi. Ačkoli co se týká schopnosti ovládat elektrickou kytaru, může být Goochův předchůdce v TYA, Alvin Lee, docela v klidu.

Mezi Ten Years After a závěrečnou bluesovou show vstoupil na vedlejší pódium kanadský bluesman **Guy Davis**. Hrál na foukací harmoniku a akustickou kytaru a vystoupil v triu s bílým kontrabasistou a černým elektrofonickým kytaristou. Musím se přiznat, že Davis, který mi dříve z nahrávek moc neučaroval, na mne na Střeláku zapůsobil především svojí bezprostředností a schopností navázat kontakt i s cizojazyčným publikem.

V té chvíli už ale většina diváků pošilhávala po hlavním pódium, kde se všechno s malým skluzem připravovalo na příchod bratrů Smutných, tedy - jestli mně paměť nemate - úplně prvního vystoupení **The Original Blues Brothers Bandu** v České republice. Kolem deváté hodiny večerní se cca 500 - 700 diváků opravdu dočkalo a typicky americká show mohla začít. Velký tlustý manažer v pestrobarevné košili s hawajskými vzory ohlásil příchod kapely a koncert se rozjel. Nevěřil jsem svým očím - pouhých patnáct metrů ode mne postával ležérně před svým kytarovým kombem jeden z nejslavnějších bluesových kytaristů světa

-
Steve Cropper

, a přátelsky se šklebil do publika všemi směry, aby hned po legendární instrumentálce *Green Onions*

ohlásil příchod dnešního bratra Bluese -

Roba Paparozziho

. Ten si nikterak nezadal se svými slavnějšími jmenovci Danem Akroydem a Johnem Belushim a už během první série písní, proslavených kultovním filmem Blues Brothers, to dokázal nejen neuvěřitelnými pohybovými kreacemi, ale také úžasnou a originální hrou na foukací harmoniku. K tomu všemu samozřejmě neodmyslitelně patřil stylový černý oblek, černý klobouk, černé brýle, černá kožená kravata (tzv. rokenrolka) a samozřejmě bílé ponožky, pro Blues Brothers snad nejtypičtější součást oděvu. K tomu všemu úžasná dechová sekce v čele s legendárním trumpetistou

Alanem Rubinem

, a hammondky dalšího "filmového pohrobka" v BBB -

Leona Pendarvise

.

Blues Brothers Band sypali z rukávu jeden hit za druhým (*Everybody Needs Somebody To Love*, *Shotgun Blues* ?) a vše již po pouhých třiceti minutách gradovalo společným zpěvem publika a Paparozziho v hitu *Sweet Home Chicago*

. Na pódium po té vtrhnul na několik písní černošský zpěvák

Eddie Floyd

, plakátovaný jako hlavní host Blues Brothers. Ten zde vystříhl několik blues a soulových kousků a nechtělo se ani věřit, že člověku, který pobíhá po dvacetimetrovém pódiu neustále sem a tam a ještě do toho zvládá zpívat a komunikovat s publikem, táhne už na sedmdesát.

Na scénu se potom opět vrátil Rob Paparozzi a společně se Stevem Cropperem a dalšími pány muzikanty dotáhli zběsilou bluesovou show do vítězného konce. Diváci si sice ještě vytleskali a vypískali dva plnohodnotné přídávky, ale pak už se nad Střeleckým ostrovem definitivně rozezněla legendární znělka Blues Brothers Bandu a světla reflektorů začala nenávratně chladnout. A já tajně doufal, že zas jednou přijde den, kdy se světla opět rozsvítí a já spatřím The Original Blues Brothers band znovu. Tu chvíli si nenechte ujít spolu se mnou ani vy, byla by to věčná škoda.